

domme; det er mig ikke ganske klart. — Skulde jeg tillade mig at bemærke Noget om de øvrige Enkeltheder i Udkastet, saa skulde det være med Hensyn til § 9, som handler om Skattecommissairerne. Det er ganske vist ønskeligt, at man ved Lovens Anvendelse har nogen Veiledning, og der er her tilfaldt en Veiledning, om hvilken man dog ikke kan have nogen Mening, da den ikke allerede foreligger, men som jeg dog haaber vil kunne bringe Lovens over nogle af de mange Vansteligheder, som den frembyder. Til at hbe en saadan Veiledning er der ogsaa opstillet Skattecommissairer. For Kjøbstædernes Vedkommende skulle de udnævnes af Ministeriet, og Ministeriet vil her have et Omraade, som vil bevirke, at dette ikke kan være vanskeligt for det. For Amternes Vedkommende skulle de vælges af Amtsråadene, men disse ville der faae en Opgave, der vil være langt vanskeligere. Med al Agtelse for Sagkundskaben hos de Folk, blandt hvilke Amtsråadene ville have Afgang til at vælge, kan jeg dog ikke Andet end mene, at det vil blive hderst vanskeligt omkring i Amtene, og navnlig i thndt befolkede Amters Sogne, at finde Folk, der ere egnede og villige til at overtage Skattecommissairernes Hverv. Dertil hører ikke blot Sagkundskab, men ogsaa Evne til at være Veileder og Raadgiver for flere Kredse. Der hører dertil at kunne indtage en saadan Stilling, at den Anstuelse, de udtale, kan finde Indgang. Det vil derfor være overordentligt vanskeligt at finde disse Folk. Om denne Veiledning kan erholdes paa nogen anden Maade, ved jeg ikke at besvare nu; jeg vilde kun henlede Opmærksomheden derpaa. Selve Skattecommissairernes Hverv vil blive endnu vanskeligere, forsaavidt de efter § 20 endog skulle affatte Eigningen, naar den er viist tilbage. Det hedder nemlig i Slutningen af § 20: „Forfatter Overskattecommissionen ogsaa den anden Eigning, foretages Eigningen af Skattecommissaireren alene; denne sidste Eigning kan ikke paaantes“; og nu vil jeg give at betænke,

hvilket Hverv man her giver i den enkelte Børgmands Haand.

Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsøre. Hvorvidt jeg i det Hele vil kunne tiltræde Forslaget, forbeholder jeg mig nærmere at tage Bestemmelse om efter den Drøftelse og Guldstændiggjørelse, som jeg antager, Forslaget vil erholde.

Fischer: Det tilfredsstillende Udfald af en Lov om Indkomsskat beroer i en langt højere Grad end Udfaldet af andre Skattelove paa den gode Villie, paa selve de Beskattedes gode Villie til at betale Skatten. Man maa her tage den gode Villie med i Beslag for at opnaae det Resultat, Loven tilsigter, hvilket man i de fleste andre Love er aldeles fritagen for. Men dersom dette forhold sig saaledes, saa vil det let skjønnes, at det maa være af allerstørste Vigtighed, at en saadan Skattelovs Bestemmelser indeholde den størst mulige Klarhed; thi, er det ikke klart, hvad Skatteloven mener, saa giver det altid Paaskud for adskillige Indtægter til at undrage sig Beskatningen, og derved svækkes Lyften hos de Allersleste til at gennemføre den og Interessesen for, at det skal gaa retfærdigt til ved Skattens Fordeling. Der ligger derfor en særdeles Bægt paa, at saadanne Loves Bestemmelser indeholde den fornødne Klarhed. Nu vil jeg imidlertid tillade mig, med denne Lov i Haanden, at oplaste to Spørgsmaal. Hvad skal ifølge denne Lov beskattes, og hvem skal beskattes? Jeg troer, at man maa indrømme mig, at begge disse Spørgsmaal kun paa en meget ufuldkommen Maade lade sig besvare ved Hjælp af Lovforslaget. Altsaa, for det Første, hvad skal beskattes? For nærmere at forklare mine Indsigelser mod Lovforslagets Affattelse med Hensyn til dette Punkt, skal jeg tillade mig at nævne et Par Exempler, thi jeg troer, at jeg derved bedst vil kunne stille mine Tvivl med Hensyn til Loven ret klart frem. Jeg vil tænke mig, at en Grosserer en Dag paa Dørsten aflutter to Handeler; ved den